

begyndt at overveje, hvordan man kunne sikre en ligestilling af homoseksuelle med den øvrige del af befolkningen.

Jeg vil godt komme med en kort historie:

I går var jeg til et møde om denne sag, hvor en kvinde kom hen til mig bagefter. Hun fortalte, at hun havde været i behandling hos en læge på en privatklinik, hun havde betalt i størrelsesordenen 20.000 kr. for det og var netop blevet gravid, da loven trådte i kraft. Desværre aborterede hun midt i november måned sidste år og kan nu ikke få lov til at bruge de æg, som lægen har liggende. Hun er fortvivlet, og hun er også oprørt over Folketingets flertals forbud.

Der har været en lang række begrundelser i dag for at afvise dette forslag. Hovedbegrundelsen er naturligvis spørgsmålet om barnets tarv, og der er så variationer over den begrundelse. Et barn har ret til en far. Selvfølgelig har et barn ret til en far. Men der er rent faktisk også mennesker, som på trods af denne lovgivning bliver gravide, uanset om der ikke er en far, i hvert fald ikke en kendt far.

Jeg kan ikke forstå den holdning, som bl.a. fru Margrete Auken har stået som hovedtaler for. Hvorfor skal vi afgrænse gruppen af enlige og lesbiske? Hvorfor skal man ophæve anonymiteten for denne gruppe? Jeg forstår det simpelt hen ikke.

Hvis man vil have, at et barn altid skal kunne finde tilbage til sin ene halvdel, som fru Anna-Marie Hansen nævnte: 50 pct. af sine gener, så lad os ophæve anonymitet om donorer totalt. Men hvorfor man skal videreføre en diskrimination? Fru Margrete Auken er jo meget enig med mig i, at denne gruppe godt kunne få lov til at få børn. At anonymiteten skal ophæves for denne gruppe, forstår jeg simpelt hen ikke, og det handler formentlig om manglende fantasi og evne til at gå ind i sagen på det abstraktionsniveau.

Et andet argument er så, at det danske sundhedsvæsen ikke skal kunne levere ydelser af denne karakter til denne gruppe, fordi det ikke vil være i barnets tarv, når forældrene ikke lever sammen.

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det vil være bedst for et barn at leve hos far og mor, naturligvis under forudsætning af, at de lever i et lykkeligt parforhold og i øvrigt ikke forsvinder fra hinanden. Men samtidig har jeg også den grundopfattelse, at når en enlig beslutter sig for, at hun gerne vil have et barn, har hun

overvejet det meget, meget nøje. Det er ikke for sjov, at man kaster sig ud i det projekt.

Når et lesbisk par har besluttet sig for, at det gerne vil have et barn og i øvrigt bor sammen og lever i et lykkeligt parforhold, er det ikke en beslutning, det træffer for sjov. Det er en beslutning, der er meget velovervejet.

Det er en beslutning, som bl.a. inddrager spørgsmålet: Hvordan kan vi sikre, at det barn, jeg som enlig laver, eller som jeg laver i et lesbisk parforhold, har en god kontakt med mænd? Vi ved jo alle sammen, at børn i dagens Danmark bliver udsat for kvinder i vuggestuer, i børnehaver, og at flertallet af lærere i den danske folkeskole også er kvinder.

Den problemstilling har disse kvinder meget nøje overvejet, og jeg tror – eller jeg ved – at de har overvejet det langt mere end den situation, hvor manden bare skrider og så ikke i øvrigt vil have noget som helst at gøre med barnet.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Hans Peter Baadsgaard i, at øvelsen for os alle sammen er, at i skilsmisssituationer er det meget vigtigt, at barnet har god kontakt med faderen, men det er jo ikke den situation, vi taler om nu.

Det, der i virkeligheden er sket med Folketingets flertals beslutning fra maj måned, er, at Folketingets flertal har sat sig til dommer over, hvordan vi kan kreere et lykkeligt liv for mennesker. Det er hårde ord, men jeg tror i virkeligheden, at hvis vi genovervejer denne situation, hvis de folketingsmedlemmer, som af den ene eller den anden grund er imod – og der var mange forskellige begrundelser på banen i maj måned sidste år – får genovervejet situationen, får talt med bl.a. Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske, som i går holdt et meget glimrende møde om, hvordan de kvinder, som bliver udsat for det her, oplever det som diskrimination, kan de godt opfatte det på en anden måde. De mennesker, der er ramt af denne lovgivning, føler sig dybt diskrimineret og dybt krænket.

Der var for nogle år siden en debat i Folketinget om registrerede parforhold. Jeg var ikke selv medlem af Folketinget dengang, men jeg kan huske fra referaterne, at det også var en meget hed debat. Den lykkedes. Derfor tror jeg altså, at den konsekvens, som vi i øvrigt har taget af den sundhedsfaglige udvikling, skal vi holde fast i.

Derfor håber jeg meget, at vi kan slutte denne folketingssamling i god ro og orden, og at vi får en meget stilfærdig debat og nogle ordentlige samtaler, således at det danske parlament kan